

ἀνακουρκούδισμα τό, πολλαχ. ἀνικουρκούδ'σμα

Ἰμβρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνακουρκουδίζω.

τάσις τοῦ σώματος ἐπὶ τῶν γονάτων κεκαμμένων ἀνεπαφῆς πρὸς τὴν γῆν ἢ πρὸς κάθισμα ἔνθ' ἀν.: Ἄπ' τοῦ τοῦ λὺ τ' ἀνικουρκούδ'σμα 'κόπ'κι ἡ μέση μ' Ἰμβρ.

ἀνακουρκουδιστὰ ἐπίρρ. ἀνεκουρκουβιστὰ Κρήτ. (Σιλ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀνακουρκουδιστός.

ἀνακούρκουδα 1, ὁ ἰδ.: Ἄνεκουρκουβιστὰ κάτσε νὰ παζώξης τὸ ἐλαίεζ.

ἀνακούρκουδος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀνικούρκουδος Κυδων. ἀνικούρκουτους Λέσβ.(Πλομάρ.) ἀνικούρκ'δους Ἰμβρ. 'νεκούρκουτος ΠΠαπαχριστοδ. Θρακ. ἡθογραφ. 3,69

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀνακούρκουδα.

1) Ὁ καθήμενος κατὰ τρόπον τοιοῦτον, ὥστε νὰ στηρίζεται ἐπὶ τῶν κεκαμμένων γονάτων χωρὶς νὰ ἐγγίξῃ τὴν γῆν ἢ κάθισμα Ἰμβρ. Κυδων. Λέσβ.(Πλομάρ.): Κάθουμι ἀνικούρκουτους Πλομάρ. 2) Ἀτημέλητος ΠΠαπαχριστόδ. ἔνθ' ἀν.: Ἦταν ἀχτένιστη, 'νεκούρκουτη, ἀντυτη, μὲ τὴ μισόφρουστα καὶ τὰ μισοπάπουτσα της 'ς τὰ πόδια.

ἀνάκουσμα τό, Ρόδ. — Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ οὐσ. ἄκουσμα.

Διάδοσις, φήμη ἔνθ' ἀν.: Ἄσμ.

Νὰ βγῇ 'κουσμα 'ς τὴ γειτονιά κι ἀνάκουσμα 'ς τὴ χώρα πῶς μὲ κατασκοτώσετε γιὰ 'να ματσάκι ρόδα

Ρόδ. Συνών. ἄκουσμα.

ἀνάκουστα ἐπίρρ. Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀνάκουστος.

Κατὰ τρόπον ἀνήκουστον, ἐπὶ κακοῦ: Ἄσμ.

Ἀνάκουστα 'ς τὴ φυλακὴ μὲ τυραγοῦν γιὰ σένα.

ἀνάκουστος ἐπίθ. σύνηθ. ἀνάκουγος Α'Εφταλ. Μαζώχτρ. 49 ἄκουστος Ἡπ. ἄκ'στος Ἄνδρ. ἄκ'στος Ἡπ. ἄκ'στος Μακεδ. (Σιάτ.) κ. ἄ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. ἀκουστός. Τὸ ἄικουστος ἀντὶ ἄκουστος ἀνευ συνθέσεως τοῦ ἀρκτικοῦ α προσλαβόντος σημ. στερήσεως διὰ τοῦ ἀναβιβασμοῦ τοῦ τόνου. Ἰδ. ἀ- στερητ. 2 α. Διὰ τὸ ι τοῦ τύπ. παρὰ τὸ τονούμενον α ἰδ. ἈνθΠαπαδοπ. Γραμματ. βορ. ἰδιωμ. 24.

1) Παθ. ὁ μὴ ἀκουόμενος Λεξ. Δημητρ.: Μιλάει τόσο σιγὰ ποῦ καταντάει ἀνάκουστος. β) Ὁ μὴ ἀκουσθεὶς μέχρι τοῦδε, πρωτάκουστος, συνήθως πρὸς ἐκφρασιν ἀπορίας καὶ θαυμασμοῦ ἐπὶ καλοῦ ἢ κακοῦ σύνηθ.: Ἀνάκουστη καλωσύνη - κατεργαζιά Λεξ. Δημητρ. Αὐτὰ ποῦ μοῦ λές εἶναι ἀνάκουστα Λεξ. Πρω. Λόγια ἄγραφα, ἀμίλητα κι ἀνάκουστα Γ'Αθάν. Πράσιν. καπέλλ. 113. Ἀνάκουστες βλαστήμιες ΚΠασαγιάνν. ἐν Τέχνῃ 1,222 — Πουήμ.

Φορτωμένη μὲ κίτρα, εὐωδισμένη, θενὰ μᾶς πάει 'ς τ' ἀνάκουστο ταξίδι νύφη γολέττα ἀπὸ τὸ Γαλαξίδι ΖΠαπαντ. ἐν Ἀνθολ. Η'Αποστολίδ. 334

Τὴ νύχτα ἀκούει ὅλα τ' ἀνάκουστα ΓΔροσίν. Φωτερ. σκοτάδ. 142. Συνών. ἀνήκουστος. γ) Ὁ περὶ οὗ δὲν ἀκούεται τίποτε, ὁ ἐξαφανιζόμενος Ἄνδρ. Ἡπ. Μακεδ. (Σιάτ.): Φρ. Ὁ δεῖνα πήγετε ἄκ'στος (ἐχάθη χωρὶς νὰ ἀκουσθῇ τι περὶ αὐτοῦ) Ἄνδρ. Γί'ν'κι ἄφαντους κι ἄκ'στους (συνών. τῇ προσηγουμένῃ) Ἡπ. Ἀκ'στους κι ἄφαντους νὰ ἐν'! (ἀρὰ) Σιάτ. Συνών. ἄρατος, ἄφαντος, τριάρατος. 2) Ἐνεργ. ὁ μὴ ἀκούων Α'Εφταλ. ἔνθ' ἀν.: Ἀμίλητη, ἀνάκουγη, ἀσάλευτη καὶ μήτε ἀνασασμό.

ἀνακουταλεύω ἀμάρτ. ἀνακουρταλεύω Πελοπν. (Μάν.) ἀνεκουταλεύω Κρήτ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. κουταλεύω. Διὰ τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ ρ ἔνεκα τοῦ ἐπομένου ὕγρου εἰς τὸν τύπ. ἀνακουρταλεύω ἰδ. ΦΚουκούλ. ἐν Ἀθηνᾶ 29 (1917) Λεξικογρ. Ἀρχ. 83 κέξ.

Ἐρευνῶ πρὸς ἀνεύρεσιν πράγματός τιнос ἔνθ' ἀν.: Ἀνακουρταλεύω τὴ γαστέλλα - τὴ τζέπη Μάν. Συνών. ἀνακουτρεύω, ψάχνω.

ἀνακούτραφας ὁ, ἀμάρτ. ἀνεκούτρουφας Θήρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ οὐσ. κούτραφας.

Τὸ ὀπίσθιον μέρος τοῦ κρανίου, ὁ αὐχὴν: Ἀπὸ τὴ σκάσι μου ἤβγηκε τὸ φαεῖ ἀπὸ τὸν ἀνεκούτρουφά μου. Θὰ σοῦ βγάλω τὸν ἀνεκούτρουφά σου! (ἀπειλή).

ἀνακουτρεύω ἀμάρτ. ἀνακουτρεύω Κύπρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. κουτρεύω.

Ἐξετάζω, ἐρευνῶ πρὸς ἀνεύρεσιν πράγματός τινος: Τὸν κόσμον οὐλον ἀνακούτρεψα τόαἱ ἔν τὸν ἡῦρα. Ἐφάα τὴν ἡμέραν σήμε-μερα ἀνακουτρεύοντας, ἀμ-μὰ ἡῦρα τὴν στραβάρα μου. Συνών. ἀνακουταλεύω, ψάχνω.

ἀνακουτρουλλεύομαι ἀμάρτ. ἀνακουτρουλ-λεύκομαι Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀνακούτρουλλος.

Ἀφίνω τὴν κεφαλὴν ἀσκεπῇ. Συνών. ἀνακουτρουλ-λιάζομαι.

ἀνακουτρουλ-λιάζομαι Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀνακούτρουλλος.

Ἀνακουτρουλλεύομαι, ὁ ἰδ.

ἀνακούτρουλλος ἐπίθ. Κρήτ. — Λεξ. Μπριγκ. ἀνακούτρουλ-λος Κύπρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ οὐσ. κουτρουλλά.

1) Ὁ ἀσκεπὴς τὴν κεφαλὴν ἔνθ' ἀν.: Ἐβκαλεν τὸ φέσιν τὸ ἔμεινεν ἀνακούτρουλ-λος Κύπρ. Κωπέλ-λα ἀνακούτρουλ-λη. αὐτόθ. Συνών. ἀκουκούλλιαστος, ἀκουκούλλωτος, ἀνασκούφωτος, ξεσκουκούλλωτος, ξέσκουφος, ξεσκούφωτος. 2) Ὁ ἔχων τὴν κόμην ἄτακτον, ἀτημέλητον Κρήτ.

ἀνάκουφα ἐπίρρ. Πελοπν. (Κορινθ. Τρίκκ. Φεν.) Πόντ. (Κερασ. Οἶν.) — Λεξ. Μ'Εγκυκλ. (λ. ἀνάκουφος) Δημητρ. ἀνάκ'φα Προπ. (Κύζ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀνάκουφος.

1) Ὅχι στεγανῶς, ἀλλὰ χαλαρῶς πως, ἐλαφρῶς Λεξ. Μ'Εγκυκλ. Δημητρ.: Εἶμαι σκεπασμένος ἀνάκουφα Λεξ. Μ'Εγκυκλ. Σκέπασε τὸ φαεῖ ἀνάκουφα νὰ μὴ φουσκώσῃ αὐτόθ. Σκέπασε τὸ γάλα ἀνάκουφα νὰ παίρῃ ἀέρα Λεξ. Δημητρ. 2) Ἀνευ σταθερᾶς ὑποκάτωθεν ἐπαφῆς, μετεώρως πως Πελοπν. (Κορινθ. Τρίκκ. Φεν.) Πόντ. (Κερασ. Οἶν.) Προπ. (Κύζ.) — Λεξ. Δημητρ.: Ἡ στέγη στέκει ἀνάκουφα 'ς τὸ σπῖτι Φεν. Αὐτὸ τὸ 'βαλες ἀνάκ'φα Κύζ. Ἐκάτσα ἀνάκουφα Οἶν. Ἀνάκουφα ἔρριξες τὰ ξύλα κ' ἐπίασαν πολὺν τόπο Λεξ. Δημητρ. Στέττει ἀνάκουφα Τρίκκ. Πβ. ἀνακούρκουδα 1, ἀνακουφωτά.

ἀνακουφίζω λόγ. σύνηθ. ἀναγουφίζω Σάμ. ἀνεκουφίζω Μῆλ. Νίσυρ. ἀνεγκουφίζω Ἰων. (Κρήν.) 'νεγκουφίζω Ἰων. (Κρήν.) ἀνακουφῶ Ρόδ. ἀνεκουφῶ Κάρπ. Νίσυρ. 'νακουφῶ Σύμ. 'νεκουφῶ Ἀστυπ. Κάλυμν. Κῶς Ρόδ. Σύμ.

Τὸ ἀρχ. ἀνακουφίζω. Ὁ τύπος ἀνακουφῶ ἐσχηματίσθη κατ' ἀναλογ. τῶν περισπωμένων ρημάτων,

